

Arrest

nr. 56 865 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Jerevan, verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. In juli 2009 begon u te werken in een beenhouwerij op de markt van Malatiya in Jerevan. Op een dag in augustus 2009 kwam de eigenaar, G., langs in de winkel. Uw collega A., die bovendien de neef is van G., vertelde hem dat er 300000 dram te kort was in de kassa. Arman beschuldigde u ervan dit geld te hebben gestolen. U kreeg ruzie met A., aanvankelijk slechts met woorden, nadien begon u elkaar te duwen en te trekken. U sloeg A., hij viel neer en brak hierbij zijn arm. Hij dreigde u hierna te vermoorden. U liep weg naar huis en vertelde uw moeder, G. H. (OV X) kort wat er was gebeurd. Inmiddels hadden A. en zijn familie

klacht ingediend tegen u, enerzijds omdat u zijn arm had gebroken, anderzijds voor diefstal uit de kassa van de winkel. Drie à vier dagen later ontving u een oproepingsbrief die u opriep voor een rechtszaak naar een afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken; u herinnert zich niet voor welke dag de oproeping juist bestemd was. U scheurde de brief en gooide ze weg. Vijf à zes dagen later ontving u een tweede oproeping. U opende de envelop niet en gooide ze weg. Midden september 2009 vertrok u op een dag met uw moeder naar het huis van uw oom en tante. Toen u 's avonds terugkeerde naar huis zag u dat het huis verzegeld was door de politie. U belde onmiddellijk uw oom op, die u zei terug te keren naar hun huis. Bij aankomst daar raadde hij u aan het land te verlaten omdat u riskeerde opgepakt te worden. U en uw moeder leefden ondergedoken verder bij uw oom tot aan uw vertrek uit Armenië; op sommige dagen verstopte uw oom u alleen in zijn tweede woning om u te beschermen. Op 12 of 13 november 2009 verliet u Armenië per vliegtuig naar Oekraïne. Na een verblijf van 2 dagen hier bracht een passeur u per wagen tot aan de grens met Polen. Een andere persoon vervoerde u per wagen verder naar Brussel, waar u op 15 november 2009 uw asielaanvraag indiende. Uw moeder verliet Armenië op 8 december 2009 en vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 14 december 2009.

U bent in het bezit van uw geboorteakte, militair boekje, en een psychiatrisch attest uit Armenië.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS, p.8, 12, 16) vervolging te vrezen in Armenië omdat er een klacht is ingediend tegen u, enerzijds omwille van het verdwijnen van het geld uit de winkel en anderzijds omwille van slagen en verwondingen, toegebracht aan A. Hierdoor zou er een rechtszaak tegen u zijn opgestart die u, omwille van de positie van G. en A., zeker zou verliezen. Ook vreest u (CGVS, p.19) vermoord te worden door A. U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van één van deze redenen niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. U stelde enkel (CGVS, p.16) dat u een rechtszaak zeker zou verliezen omdat in Armenië de partij met de meeste financiële middelen, in dit geval G. en A., altijd de zaak wint. Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gesteld dat er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld werden in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw moeder.

Zo verklaarde u aanvankelijk (CGVS, p.8) voor het Commissariaat-generaal dat het incident dat aanleiding heeft gegeven tot uw vertrek in mei of juni 2009 plaatsvond; even later verklaarde u dan weer (CGVS, p.9) dat dit gebeurd is in augustus 2009. U keerde pas eind mei 2009 terug uit het leger, begon te werken na één of anderhalve maand, waarna het incident nog een maand later plaatsvond. Gevraagd naar een uitleg voor dit verschil (CGVS, p.9) antwoordde u enkel dat het niet mogelijk is dat u dit incident eerder in mei zou hebben gesitueerd en herhaalde u dat u in mei was beginnen zoeken naar werk, maar nog niet aan het werk was. Uw antwoord verklaart echter geenszins waarom uw opeenvolgende verklaringen over het ogenblik van het kernincident dermate uiteenlopend zijn.

Voorts verklaarde u (CGVS, p.8, 13) dat u in september 2009 op een avond samen met uw moeder thuis kwam en merkte dat uw huis verzegeld was door de politie. Aan uw moeder werd gevraagd of u en zij ooit samen thuis aankwamen en het huis niet binnen konden. Zij antwoordde echter (CGVS H. G., p.7) dat ze dat nooit heeft meegemaakt. U werd geconfronteerd (CGVS, p.21) met het antwoord van uw moeder over de verzegeling van uw huis door de politie, waarop u reageerde dat uw moeder ziek is, veel medicatie moet nemen en daardoor een slecht geheugen heeft, en dat ze niet veel informatie heeft gehad en het daarom mogelijk niet weet. Dit is geen aannemelijke uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Immers, het betreft een gebeurtenis die u en uw moeder samen zouden hebben meegemaakt zodat verwacht mag worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen kunnen afleggen. Wat betreft de ziekte van uw moeder, de medicatie die zij hiervoor zou moeten nemen en de geheugenproblemen die hiervan het gevolg zijn dient opgemerkt te worden dat u deze bewering op geen enkele manier staakt. Ook het medisch attest van uw moeder (dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier) maakt geen enkele melding van geheugenproblemen. Bijgevolg slaagt u er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder werden na grondig onderzoek van uw verklaringen nog inconsistenties vastgesteld in uw verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw moeder. Betreffende het ogenblik waarop jullie huis verzegeld werd verklaarde u in eerste instantie (CGVS, p.13) dat de verzegeling plaatsvond midden september. U voegde hier uitdrukkelijk aan toe dat het niet in augustus was. Later verklaarde u dan weer (CGVS, p.20) dat de verzegeling ofwel eind augustus ofwel begin september was. Verder

verklaarde uw moeder (CGVS H. G., p.5) dat zij twee dagen nadat u beschuldigd was van diefstal voor een paar dagen naar haar zus ging omdat er toen al enkele malen onbekende personen langs geweest waren om naar u te informeren. U maakte hiervan echter geen enkele melding voor het Commissariaat-generaal. Dat u een dergelijk belangwekkend feit niet zou vermelden, of hiervan niet op de hoogte zou zijn is, gelet op het feit dat u in hetzelfde huis woonde als uw moeder en haar nooit alleen liet als u ergens naartoe moest (CGVS, p.13), weinig aannemelijk te noemen. Het is evenmin aannemelijk te noemen dat uw moeder zich niet meer zou kunnen herinneren of zij of uw grootvader u op de hoogte brachten van deze bezoeken omdat uw vertrek werd georganiseerd (CGVS H. G., p.8).

De vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name het ogenblik waarop uw problemen begonnen en de verzegeling van uw huis door de politie en bezoeken door onbekenden die naar u op zoek waren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs aanbrengt van de door u verklaarde problemen. Wat betreft de convocaties die u van de politie zou hebben ontvangen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk te noemen is dat u de enige stavingstukken van uw problemen die u in uw bezit had vernietigd zou hebben (CGVS, p.11). Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent de eerste convocatie die u zou hebben ontvangen zeer vaag, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake in het gedrang brengt. In eerste instantie verklaarde u (CGVS, p.11) niet te weten op welke datum u verwacht werd, maar dat dit in augustus was. Later stelde u dan weer (CGVS, p.12) dat het augustus of de maand dat u naar België vertrok, i.e. november, kan zijn geweest. U werd er op gewezen dat er tussen augustus en november een lang tijdsinterval bestaat, iets wat u met uw verdere reactie niet verhelderde (CGVS, p.12): u zei enkel dat u niet kan bevestigen of het in augustus was of niet, dat in september uw huis werd verzegeld en dat u nog een maand bij uw tante woonde. Geen van deze feiten kan een dergelijke onwetendheid met betrekking tot een belangrijk element van uw asielrelaas – de convocatie was de eerste aanwijzing dat er tegen u gerechtelijke stappen waren gezet – verklaren.

Verder valt het feit dat u op legale wijze Armenië hebt verlaten – u vertrok per vliegtuig naar Oekraïne en onderging hierbij op de luchthaven van Yerevan een paspoortcontrole die geen problemen opleverde (CGVS, p.5) – niet te rijmen met de door u verklaarde problemen en met uw verklaring als zou u officieel gezocht worden door de Armeense autoriteiten omdat u niet was ingegaan op de oproepingen van de politie (CGVS, p.18). Indien u werkelijk officieel zou worden gezocht door de Armeense autoriteiten omdat u niet was ingegaan op de oproepingen van de politie (CGVS, p.18) en u vreesde om onterecht veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf - waardoor ook de situatie van uw moeder zeer moeilijk zou worden - (CGVS, p.16) is het niet geloofwaardig te noemen dat u het risico zou nemen om met uw eigen paspoort op legale wijze het land te verlaten.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reis van Oekraïne naar België. U verklaarde (CGVS, p.4-7) dat u op 12 of 13 november 2009 naar Oekraïne reisde om 2 dagen later per wagen naar België te reizen. U verklaart na Oekraïne geen enkele grenscontrole gepasseerd te hebben. In de buurt van de Poolse grens stapte u in een andere wagen over en u reed met een andere passeur verder tot in Brussel; uw paspoort bleef achter bij de eerste passeur. U weet niet of er valse documenten waren voorzien voor uw reis, noch onder welke identiteit, naam of nationaliteit, u dan in dit geval reisde. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet aannemelijk te noemen dat u geen enkele grenscontrole gepasseerd bent bij uw binnenkomst in de Schengenzone. Gelet op het feit dat de kans op een controle aan de buitengrens groot was, en gelet op het risico op ernstige sancties voor de passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers zijn ook uw onwetendheid betreffende de eventueel voor u voorziene reisdocumenten (CGVS, p.6-7) en uw verklaring als zou u geen instructies hebben gekregen over wat te doen bij een eventuele controle (CGVS, p.6) niet aannemelijk te noemen.

Dit doet het vermoeden rijzen dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en militair boekje bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet in verband met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Het door u neergelegd psychiatrisch attest toont aan dat u in 2006 in behandeling werd voor depressie als gevolg van het overlijden van uw vader. Het attest spreekt zich echter niet uit over de problemen die u zou hebben ervaren in 2009.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten vragen te stellen aan verzoeker die peilen naar bijvoorbeeld de seksuele geaardheid of andere om te kunnen uitmaken of hij tot een bepaalde sociale groep behoort terwijl dit nochtans tot de opdracht van verweerder behoort. Hij verwijst naar de principes vervat in het handboek van het UNHCR. Hij betoogt dat verweerder zijn taak niet behoorlijk heeft uitgevoerd.

Hij wijst er verder op dat hij een medisch attest heeft voorgelegd en vermeld heeft dat hij geheugenproblemen heeft. Verweerder is volgens verzoeker bijgevolg niet opgeleid om over zijn verklaringen te kunnen oordelen aangezien hij geen psychiater of psycholoog is en daarom niet over de geheugenproblemen of het tijdsbesef van verzoeker kan oordelen. De vastgestelde tegenstrijdigheden komen klaarblijkelijk voort uit de mentale toestand van verzoeker. Bij gebrek aan bevoegdheid of bekwaamheid moeten alle motieven met betrekking tot tegenstrijdigheden worden verworpen.

Hij stelt dat het voorleggen van harde bewijzen geen voorwaarde is om geloofd te kunnen worden.

Hij betoogt voorts dat er geen contradictie is in het feit dat hij op legale wijze zijn land van herkomst kon verlaten enerzijds en de convocaties om te verschijnen voor het gerecht anderzijds, omdat zijn afwezigheid mogelijk nog niet tot een opsporingsbevel had aanleiding gegeven.

Hij stelt tot slot omtrent zijn reisweg dat de informatie vervat in het antwoorddocument niet kan overtuigen, omdat hij vanuit Georgië met de auto naar België kwam.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. In de bestreden beslissing wordt terecht omtrent de vluchtelingenstatus gemotiveerd dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria opgenomen in de vluchtelingenconventie. Verzoeker verklaarde immers vervolging te vrezin in Armenië omdat er een klacht is ingediend tegen hem, enerzijds omwille van het verdwijnen van geld uit de winkel waar hij werkte en anderzijds omwille van slagen en verwondingen, toegebracht aan A., een collega en neef van eigenaar G. Hierdoor zou er een rechtszaak tegen verzoeker zijn opgestart die hij, omwille van de positie van A. en G., zeker zou verliezen. Verzoeker vreest ook vermoord te worden door A. Hij vermeldde in zijn asielrelaas geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. zijn ras, nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens blijkt bovendien uit zijn verklaringen dat hij omwille van één van deze gronden niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. Verzoeker beweerde enkel dat hij een rechtszaak zeker zou verliezen omdat in Armenië de partij met de meeste financiële middelen altijd de zaak wint.

Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen of argumenten aan waaruit zou blijken dat de door hem aangehaalde problemen onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen of dat hij vervolgd werd omwille van één van de erin opgenomen vervolgingsgronden. Evenmin haalt hij elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat hij omwille van één van deze gronden niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. Hij verwijst wel naar het behoren tot een bepaalde sociale groep en naar de seksuele geaardheid. Verweerder werpt terecht tegen dat verzoeker met deze loutere verwijzing (zonder zelfs te zeggen wat zijn seksuele geaardheid dan wel zou zijn of tot

welke sociale groep hij dan wel zou behoren) niet aannemelijk maakt te behoren tot een bepaalde sociale groep, laat staan dat hij vervolgd zou worden omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door hem aangehaalde problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, te weerleggen.

Het verwijt van verzoeker dat zou nagelaten zijn bepaalde vragen te hebben gesteld om te kunnen uitmaken of hij tot een bepaalde sociale groep behoort is niet dienstig. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij zelf de elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo nauwkeurig mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de rechtstreekse aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Aldus kan de overheid, bevoegd om te oordelen over de asielaanvraag, nagaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2.2. Wat de aangevoerde geheugenproblemen betreft, werpt verweerder terecht tegen dat verzoeker nagelaten heeft deze te staven met een actueel medisch attest waaruit blijkt dat hij effectief geheugenproblemen zou hebben. Verzoeker legde wel een Armeens psychiatrisch attest neer d.d. 7 juli 2006, maar in de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat dit attest aantoonde dat verzoeker in 2006 in behandeling was voor depressie als gevolg van het overlijden van zijn vader maar dat het zich niet uitspreekt over de problemen die verzoeker zou hebben ervaren in de loop van de asielprocedure. Overigens is in dit attest nergens sprake van eventuele geheugenproblemen bij verzoeker. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 oktober 2010 werd verzoeker trouwens gevraagd om attesten van zijn behandeling hier in België door te faxen, waarop verzoeker zei dat hij een afspraak had met zijn dokter op 28 oktober (zie gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Verzoeker heeft echter nooit deze attesten doorgefaxt, en dit terwijl de bestreden beslissing pas op 18 november 2010 werd genomen. Ook werd aan het verzoekschrift geen medisch attest toegevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeker geheugenproblemen heeft. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem zou verhinderen correcte en nauwkeurige verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties de kern van zijn asielrelaas raken, met name het ogenblik waarop zijn problemen begonnen en de verzegeling van zijn huis door de politie en bezoeken door onbekenden die naar hem op zoek waren, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig wordt ondermijnd.

2.2.2.3. Nergens blijkt dat de commissaris-generaal "harde bewijzen" heeft gevraagd.

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen. De commissaris-generaal stelde terecht dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt van de door hem verklaarde problemen. Verzoeker zou convocaties van de politie hebben ontvangen, maar hij zou deze vernietigd hebben, wat toch zeer opmerkelijk is. In de bestreden beslissing wordt er trouwens eveneens gesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de eerste convocatie die hij zou hebben ontvangen zeer vaag zijn, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

2.2.2.4. Het feit dat verzoeker verklaart zijn land legaal te hebben verlaten met zijn eigen paspoort, toont aan dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond. Verweerder werpt terecht op dat verzoekers legale vertrek niet te rijmen valt met de door hem aangehaalde problemen en met zijn verklaring als zou hij officieel gezocht worden door de Armeense autoriteiten omdat hij niet was ingegaan op de oproeping van de politie. Verzoeker verklaarde zelf officieel gezocht te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). In de veronderstelling dat verzoekers problemen waar zouden zijn, zou hij niet het risico nemen om met zijn eigen paspoort op legale wijze het land te verlaten.

2.2.2.5. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker na Oekraïne geen enkele grenscontrole zou hebben gepasseerd. Verder blijft het ook wel uiterst merkwaardig dat verzoeker niet weet of er valse documenten waren voor zijn reis, noch onder welke identiteit, naam of nationaliteit hij in dat geval dan reisde, gelet op het risico onderweg een identiteitscontrole tegen te komen.

2.2.2.6. Het middel is ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER